

Πόσον δὲ ἦσαν αἱ ιδέαι του σκουριασμένοι, μαρτυρεῖ ὅλον τὸ εὐπαιδευτον κοινόν, ὅλοι οἱ ἀκροαθέντες αὐτὸν διδάσκαλοι καὶ μαθηταί, μαρτυρεῖ καὶ ἡ τρις ἐκδοθεῖσα Ῥωμαϊκὴ ἱστορία του, τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχὰς μεταφράσας ἐκ τῆς τοῦ Γολδσμίθ γαλλικῆς μεταφράσεως, ἐπὶ ἠύξησεν ἔπειτα καὶ ἐκόσμησε μὲ σημειώσεις· ἔτι δὲ ἡ στοιχειώδης γραμματικὴ του, καὶ αἱ σημειώσεις εἰς τὸν Σοφοκλέους Φιλοκλήτην.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ διδάσκαλος, τοῦ ὁποίου τὸ λείψανον προέπεμψαν εἰς τὸν ἐνοριακὸν ναὸν τοῦ Σωτῆρος καὶ εἰς τὸ πολυάνδριον οἱ καθηγηταὶ ἀμφοτέρων τῶν γυμνασίων καὶ τινες τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ οἱ διδάσκαλοι τῶν τεσσάρων ἑλληνικῶν καὶ τινῶν ἰδιωτικῶν σχολείων μετὰ πάντων τῶν μαθητῶν, καὶ πολυάριθμοι ἐκλεκτοὶ πολῖται, ἐν οἷς διεκρίθησαν οἱ ὑπάρχοντες πάλαι μαθηταὶ του. Τὰ γυμνάσια καὶ τὰ ἑλλ. σχολεῖα ἐκλείσθησαν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, τὸ δὲ β' γυμνάσιον καὶ τὴν ὑστεραίαν. Ἐπικηδέιον ἔπαινον τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ μακαρίτου ἀπήγγειλεν ὁ Καθηγητὴς τῆς Θεολογίας Κ. Ῥομπότης, πάλαι μαθητεύσας παρ' αὐτῷ· ὁ δὲ παλαιὸς αὐτοῦ φίλος καὶ πρῶτος συνδιδάσκαλος κ. Γκινάκας ἀνέγνωσε λόγον συγκινητικὸν εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν συντεταγμένον· ἐπὶ δὲ τοῦ τάφου εὐδοκίμησεν ἀπαγγελίας λόγον ὁ ἐπιμελέστατος νέος Μ. Καραβοκυρὸς Καλύμνιος, πρῶτον μαθητὴς τοῦ γυμνασίου καὶ νῦν φοιτῶν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.

Ἀξιοσημειώτος εἶναι ἡ σύμπτωσις τοῦ ἐνταφιασμοῦ τοῦ μακαρίτου Λεοντίου κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τοῦ πρώτου διδασκαλικοῦ διορισμοῦ του, 14 Δεκεμβρίου.

Ὁ δὲ πρὸ πολλῶν ἐτῶν φίλος τοῦ μακαρίτου καὶ κάλλιστα ἐκτιμῶν τὴν παιδείαν αὐτοῦ, ὁ ἐντίμως μὲν πολλάκις μετασχὼν τῆς πολιτείας, εὐδοκίμωτάτος δὲ θεράπων εἶπερ τις καὶ ἄλλος τῆς ἑλληνικῆς μουσῆς κ. Μιχ. Σχινᾶς, ἐποίησεν αὐθημερὸν τὸ ἐξῆς ἐπιτύμβιον ἠρωελεγειόν·

Ὡδε Λεόντιος ὁ Ἀναστασιάδης ἐκέκρυπτο
σώματι· ψυχὴ δ' αὖ παμφανώσα μένει.

Τοῖν γὰρ μνήμην ἐνέγκ' ἀρετῆς ἕο πάσης,
παιδεῖσιν Ἑλλήνων ἐμμουσοτροφέων

Καί κε τις εἶπησιν θαλερὰ προτὶ δάκρυα εἴβων·
«οὐ πολέων ὑπ' ὀμῶν ἠρείδοντο! φρονές!»
Ὡ νεώτεροι διδάσκαλοι τῆς νεολαίας! εἶδετε τοὺς πολυαριθμοὺς πολίτας πάσης τάξεως συναελθόντας αὐθορμήτους εἰς τὴν κηδείαν τοῦ μακαρίτου Λεοντίου; ὑπῆρξαν οἱ πλεῖστοι μαθηταὶ του· τίς τοὺς

συνεκάλεσεν; οὐδεὶς ἄλλος παρὰ τὸ Ἑλληνικὸν αἶσθημα. Βλέπετε ὅτι οἱ ἀρχαῖοι διδάσκαλοι τῆς Ἑλλάδος, οἱ πραγματικῶς ἀφελήσαντες, οἱ μὴ ἐμπορευόμενοι τὰς ὥρας προσεύχου διδασκαλίας, ἀντισταθμίζοντες αὐτὰς πρὸς τὰ νομίσματα καὶ τὰς εὐνοίας, τιμῶνται καὶ μετὰ θάνατον;

Ὡ νέοι τῆς Ἑλλάδος! ὅσοι ἐγνωρίσατε καὶ ἐξετιμήσατε τὴν ἑλληνικωτάτην παιδείαν, τὸν πρῶτον χαρακτήρα, καὶ τὴν περὶ τὰ πάτρια ἱερά γνῶσιν καὶ εὐλάβειαν τοῦ διδασκάλου σας Λεοντίου, μαρτυρήσατε καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ὁμηλικὰς καὶ νεωτέρους σας τὴν πρὸς τοιοῦτους διδασκάλους τιμὴν, καὶ προτρέψατε ἀλλήλους εἰς μίμησιν αὐτοῦ. Καὶ ὅσοι μέλλετε νὰ ἀσπασθῆτε τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα, ἐνθυμηθῆτε ὅτι εὐσυνειδήτως ἀσκούμενον δὲν εἶναι δυσχερὲς, δὲν εἶναι ἀχάριστον, ἀλλ' ἔχει καρπούς, ἔχει ἀμοιβὴν, τὴν μνήμην καὶ τὸν σεβασμὸν τῶν μεταγενεστέρων. Εἶθε ἡ μνήμη τοῦ διδασκάλου Λεοντίου νὰ σας ἐνθαρρύνῃ εἰς τὸ διδασκαλικὸν σας στάδιον!

Χαῖρε, ὦ χρηστὲ Λεόντιε, χαῖρε διδάσκαλε τοσούτων διδασκάλων! εἴη σου αἰωνία ἡ μνήμη!

Εἰς τῶν μαθητῶν τοῦ Λεοντίου.

Π Ο Ι Η Σ Ι Σ.

ΕΙΣ ΤΑ ΧΕΙΡΟΚΤΙΑ ΤΗΣ.

Σὰς ἔχω δῶρον προσφιλές, ἐγὼ, ἐγὼ σὰς ἔχω,

Καὶ εἰς ἐμέ σὰς ἔδωκεν ἡ χεὶρ ἡ λατρευμένη!

Ἐγὼ, ἐγὼ μὲ δάκρυα εὐφρόσυνα σὰς βρέχω—

Ἦ, πῶς, ὦ πῶς σὰς ἀγαπῶ διὰς ἠγαπημένη!

Εὐὸδη ἔτι καὶ θερμὰ ἐκ τῶν χειρῶν της εἶσθε,

Καὶ ἀπὸ στῆθος ἐμπλεον ψυχῆς θεοποιεῖσθε . . .

Τώρα νὰ θλίβω δύναμαι ἀπὸ μακρὰν ἀκόμα

Τὴν χεῖρα, ἥτις ἄρωμα παρθενικὸν ἀφίνει!

Ἀκόμη καὶ νὰ τὴν φιλή τὸ ἄδολόν μου στόμα,

Εὐδαιμονία ἦν ποτὲ δὲν μ' ἔδωκεν Ἐκείνη . . .

Ἦδη δὲν βλέπω ἄλλο τι, δὲν διακρίνω πλέον,

Δὲν βλέπω παρὰ μόνον σὰς, ὧ ζευγὸς μου ὠραῖον!

Τί νὰ μοὶ ἔδιδον; ἐὰν ἐσώρευον ἐμπρός μου,

Ὅ, τι ἰσχύει ἄγγελον Θεοῦ νὰ δελεάσῃ,

Ἄν ὄλους μοὶ ἐχάριζεν τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου,

Ἦ χεὶρ μου δὲν σὰς ἤλλαζεν καὶ δὲν σὰς ἀνταλλάσσει . . .

Ναί· μὰ ὅτι ἐψάυατε τοσοῦτον ἤδη χρόνον,

Μ' ἐκείνην μόνον δύναμαι νὰ σὰς ἀλλάξω μόνον!

Σεῖς εἶσθε τὸ ἐνέχυρον τῆς νέας της καρδίας·

Ἵπόσχασαι σιωπηλῆ ὅτι θὰ ἔλθῃ ὠρα,

Νὰ λάβω καὶ τὴν χεῖρά της, τὴν χεῖρα τῆς Μαρίας,

Ὡς ἔχω τὴν καρδίαν της καὶ τὴν ψυχὴν της τώρα . . .

Τὴν ἔχω· δὲν μὲ ἀπατᾷ γλυκεῖα πλάνης μέθη·

Αὐτὴ δὲν ψεύδεται ποτὲ καὶ μοὶ τὸ ὑποσχέθη! . . .

(1862) ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.